Ч. 220. Неділя 13 жовтня (30 вересня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Стан здоровля Цісаря. — До ситуациї. — Гостина іспаньскої пари королівскої у Відни. — Зміни в німецкій дипльоматиї. — З угорского сойму.

Після згідних донесень часописий віденьских стан здоровля Цісаря поправляє ся. Теплота тіла майже нормальна. В ночи спав Цісар добре, хоч кашель кілька разів переривав сон. Вчера перед полуднем приймив Цісар ґенеральних ад'ютантів ґен. Пара і Больфраса і директора кабінетної канцеляриї Шісля, котрі складали справоздання. О год. 12 в полудне прибув до Шенбруна Архикнязь Франц Фердинанд і удав ся до комнат Цісаря. Монарх не єсть цілком пригноблений, противно панує над собою, аби не змінити звичайного способу житя. Тому читає сам всї предкладані єму письма, підписує їх, а крім того читає пильно часописи. Заохочений хорошою погодою, хотів Цісар удати ся на прохід до парку, однако уступив просьбам лікарів, аби занехав проходу. Коли буде поступати точно після їх вказівок, то вже імовірно з початком слідуючого тиждня недуга цілком уступить.

Вчера по полудни відбуло ся засідане ради міністрів під проводом п. Президента міністрів бар. Бека при співучасти всїх членів кабінету. Раджено над угодовими предложенями і над проґрамою надходячої парляментарної сесиї. — Narodni Listy доносять з Відня, що буджет на рік 1908 не буде предложений посольскій палаті на першім засїданю. Однако та проволока малозначуча, бо правительству зависить на тім, аби увагу послів на першім засїданю звернути лише на угодові предложеня. — Narodni Listy доносять також з Відня на основі певних жерел, що всї поголоски, немов би чеські міністри мали тепер виступити з кабінету, суть неправдиві.

В справі гостини іспаньскої королївскої пари у Відни доносить Korresp. Wilhelm: В урядовій проґрамі побуту іспаньскої пари королївскої у Відни подано, що дня 18 с. м. о годині 11 перед полуднем на двірци зелїзничім в Пенцінґ появлять ся на повитане короля Цісар, перебуваючі у Відни архикнязї і архикнягині, командант корпуса і міста, президент поліциї, намістник і бурмістр. На дорозї до цісарскої палати буде уставлене войско. О годині $7^1/_2$ вечером відбуде ся у великій сали редутовій ґалевий обід. — Дня 19 с. м. о годині $12^1/_2$ удасть ся королївска пара на снїдане до Шенбруна, о 7 ій вечером відбуде ся обід у архикнязя Франца Фердинанда, а о год. $9^1/_2$ двірский баль. — В неділю дня 20 с. м. пополудни від'їде іспаньский король з женою в гостину до архикнязя Фридриха в Живци. — Мати короля Альфонса, королева Христина, котра вже наперед вибрала ся в подорож до Відня, прибула до Парижа і внаслїдок довгої подорожи зелїзницею чує ся утомленою. Коли утомлене уступить, то королева поїде ще нині вечером дальше до Відня, в противнім случаю подорож буде відложена о один або два дні.

На початку засїданя угорского сойму з четверга оповістив президент, що посол Мезефі вніс наглячу інтерпеляцию в справі загального голосованя. На те підняли ся бурливі оклики: „Проч, проч!“ Президент заявив, що він не признає наглячости тої інтерпеляциї та не уділить слова бесїдникови на нинїшнім засїданю. Коли Мезефі відкликав ся до палати, тоді палата більшостию голосів відкинула домагане Мезефіго. За внесенем голосували тілько посли националїстичні і демократи, хорватскі посли вийшли підчас голосованя з салї. — Міністер справ внутрішних, ґр. Ю. Андраші заявив на запит редактора „Magyar Hirlap“, що проєкт закона про загальне голосоване вже готовий та що правительство внесе єго перед палату ще сего року, як на те позволить проґрама працї сойму. То саме заявив він і в роз-

ПРИГОДИ ПАНА ЦІПКОГО.

(З нїмецкого — П. Бльока).

Суть люди, котрі майже нічого не переживають, а однако мають кождого дня щось до оповіданя про якусь пригоду. Коли забули свій парасоль в каварни, зроблять з тої дрібниці кримінальний роман, а коли случайно побачать щось у водї, то мусить се зараз бути або утоплена дитина, або відрубана голова. Було би несправедливо тих людий задля їх пересади ганити, або уважати їх дураками. Безвзглядна тверезість ума, котра не бачить в житю нічого иншого як лиш рахункову задачу, єсть далеко більшою пересадою, а що не може бути дурним представляти річи инакше, ніж они показують ся очам, доказують нам вибранції тих людий, що пересаджують дійстність: поети! Так то таки трохи укритої поезиї промавляє з тих людий, з котрих ми нераз сьміємо ся, але котрих мимо того любимо, бо они найчастїйше дуже добрі. Їх можна би назвати недокінченими поетами, а хто знав би мого приятеля Ціпкого, той радо послухав би неодної з єго пригод.

Ціпке має пятьдесять лїт: приїхав перший раз в житю до Парижа. Він приїхав просто — ну, скажім, аби не нарушати нїчиїх національних чувств — з малого місточка. Від вісьмох днів є він в Парижи, а вже тілько має до оповіданя, що тайни Парижа давно вже в Бозї спочиваючого Евгена Сі виглядають против пригод Ціпкого просто сьмішно. Коли явив ся у мене, зараз показав своє добре серце, заявляючи охоту подавати менї материял до фелєтонів і новинок.

— Знаєте, ви потребуєте лиш сидіти коло столика і ждати. Знаю Париж як мою кишеню, бо від двацятьох лїт студиював я плян міста, а коли що побачу, то думаю дещо при тім. І дивна річ, що я все щось побачу, вірте менї!

З тими словами вийшов і від тої хвилї додержував слова. Ще не смеркло ся, а він біг вже задиханий до комнати.

— Гей, скоро, ходіть! Революция в Туілєрах!

— Алеж Туілєрів вже нема — позволив я собі замітити.

— Ну, огород очивидно! Подумайте, іду я так смерком поміж дерева і приглядаю ся дїтям і нянькам, аж чую, як щось кричить. Крик все наближає ся і наближає ся і коли я оглянув ся, перебігло попри мене кількох блїдих людий і верещать liberté! liberté! а на улици вторують їм також крики liberté! liberté! — а я очивидно до фіякра і до вас, що то має значити?

Він не хотів вірити, що в тім случаю цїлком не розходило ся о ніяку демонстрацию за свободою, лише о вечірний дневник, що все робить богато крику, коли видасть часом другий наклад з новими депешами. Доперва коли пізнїйше почув, як хлопці по бульварах з таким самим одушевленем викликували заголовок найсьвіжійшої спортової ґазети, як тоді Liberté, успокоїли ся єго нерви і він обіцяв другий раз лїпше уважати.

Хитро усьміхаючи ся явив ся він вже на другий день, сів мовчки на крісло і поглянув на мене ликуючи. І я мовчав якийсь час, але не міг довго видержати.

— Ну, Ціпке? — відозвавсь я заохочуючи.

Єго лице стало таке дипльоматичне, немов би в єго мозку перемішував ся Клемансо з Бїльовом.

— Знаєте, де лежить Елізейска палата?

— Здасть ся, що знаю.

— Они саме тепер поїхали там.

— Хто такий?

— Марокканці.

— Які Марокканці, Ціпке?

— Імовірно що марокканьске посольство.

— Яке посольство?

— А то, що має просити о мир. І ви, чоловіче, хочете бути дневникарем?

— Позвольте, але —

— Ах, що! Коли бачите три повози з Марокканцями в білих плащах, майже самі молодші люди, а один цілком старий і льокаїв на кізлах і одного чоловіка в уніформі до того, і коли они їдуть цілком улицями аж до Елізейскої палати — то що иншого може то значити, як не то, що султан присилає одного з своїх многих вуйків, аби попросити о мир? Чейже то ясне як сонце!

Жаль менї було позбавляти єго хорошої уяви, але я бачив також тих фальшивих Марокканців, котрі були в дійстности нанятими і попребираними послугачами і мали робити рекляму для якоїсь штуки вигадливого підприємця. Я хотів єму то як найобережнїйше сказати.

мові з послами, не подаючи однако ніяких подробиць про правительственний законопроєкт.

Німецка праса почала від якогось часу кампанію против заграничних репрезентантів Німеччини. Робив се з одного боку орґан Більова „Hanov. Kurrier“ а з другого демократична часопись „Zeit am Mittag“. З голосів праси вийшло, що римский амбасадор, ґр. Монта через свій нетакт, в якім зайшов так далеко, що обиджав навіть королівскі родини, став на своїм становищи неможливий. Льондоньский амбасадор ґр. Вольф-Метерніх вічно дрімає, так, що єго Анґлійці не беруть поважно при трактатах. Впливи німецкі в Царгороді підкопав не хто инший, як таки сам німецкий амбасадор гр. Маршаль через своє простацтво. До своїх задач не доросли також париский посол Радолін, петербугский Шен та віденьский репрезентант Німечини, ґр. Ведель, який ніяк не може зжити ся зі своїм окруженєм.

Прасова кампанія як також особисті заходи кн. Більова довели отсе до частинних перемін в німецкій дипльоматиї; ґр. Чіршки, дотеперішний секретар в німецкім уряді справ заграничних, який був дуже ненаручний для кн. Більова, покинув своє дотеперішне становище і переносить ся до Відня як німецкий амбасадор, на місце ґр. Веделя, який став знов намістником Альзациї й Льотаринґії по уступленю 75-літного кн. Германа Гогенльоге-Лянґенбурґ.

Наслідником Чіршкого в уряді справ заграничних став дотеперішний німецкий посол в Петербурзі фон Шен. Шен походить з роду міщаньского і зумів особистою міткостию видобути ся на визначне становище з маршалка двору саско-кобурского кн. Альфреда. По єго смерти вспів він зблизити ся до цїсарского окруженя, яке звернуло на него увагу цїсаря. По сім стає послом в Копенгазї, де визначив ся доведенєм до німецко-даньского зближеня. Через Копенгаґу веде єго кариєра до Петербурга, а тепер завдяки особистим зносинам з цїсарем стає державним секретарем Німеччини. Шена вважають рівночасно чоловіком цїсаря й кн. Більова, який по усуненю з свого шляху Гольштайна, Посадовского і Чіршкого, укріпив тепер своє становище майже непохитно.

Новинки.

Львів, дня 12-го жовтня 1907.

— **Іменованя.** Президия ц. к. краєвої Дирекциї скарбу іменувала евіденцийних елевів: М. Вайса, Мих. Чорпіту, Йос. Тарантюка, Юл. Ґуральского, Кар. Ліпіньского, Юл. Цаймера, Едв. Мільца, Бол. Домініковского, Ст. Квеціньского, Зиґм. Трухановича, Фіт. Фоґля, Вінк. Станішевского, Ст. Скуру, От. Цофальку, Ігн. Шарліньского, Йос. Хащевского, Вол. Пенота, Едм. Грабовецкого, Бол. Блоцкого, Йос. Окопьского, Кальм. Зервапіцера, Брон. Ожарского, Вас. Михальчишина та комасацийного асистента Кирила Чижа евіденцийними ґеометрами II кл. в XI кл. ранґи.

— **Огні.** В Семянівцї львівского повіта на двірскім обшарі вибух дня 2 с. м. огонь, котрий знищив 4 стодоли й стирти зі збіжем та соломою. Шкода виносить около 23.000 К. Обезпечені були лише будинки на 8.000 К. Огонь був імовірно підложений. — В Грибовичах під Львовом вибух огонь в четвер рано і знищив 9 селяньских загород з припасами збіжа та 4 корови. Того самого дня вечером вибух огонь вдруге і знищив кілька будинків. Шкода була переважно обезпечена.

— **Дрібні вісти.** Станицю жандармериї у Височку вижнім турчаньского повіта обікрав в ночи на 6 с. м. невислїджений злодій, забравши 1.600 корон готівкою та деякі цінні річи. — До Прута під Вербіжем коло Коломиї кинув ся онодї в самоубийчім намірі Герман В., бувший властитель другорядної каварнї, але єго вирятували. Збанкротувавши, виїхав був до Америки, а недавно вернув до Коломиї і жив з ласки знакомих. — Півторалітна дитина Івана Парія в Сокали упала онодї до ями із сьвіжо гашеним вапном на подвірю і так сильно попарила ся, що небавком серед страшних мук померла.

— **Зелїзничі катастрофи.** Зі Станиславова доносять, що між стациями Боднаровом а Отинією вискочив передвчера поїзд зі шин, наслїдком чого смаровіз Юлїян Ковальский погиб на місци. Причиною катастрофи був великий камінь, який хтось положив на шляху. — З Будапешту доносять про страшну зелїзничу катастрофу, яка скоїла ся на двірци в Земуни. Поспішний поїзд стовкнув ся з поїздом товаровим, наслїдком чого погибли: машиніст і шлюсар поспішного поїзду, топник товарового поїзду і кухар реставрацийного вагона, 4 особи потерпіло тяжкі рани, а 15 осіб легкі. Катастрофу викликало се, що стоячий на двірци товаровий поїзд рушив з місця, а що завела звортниця, в'їхав на невластиві шини і вдарив на поїзд поспішний.

— **Вовки на Буковинї.** Як доносять Bukowiner Nachrichten, на полонинах коло Дорни появила ся череда овець, зложена з яких 300 штук і знищили єї майже цілковито. Надлїсничий Альфред Білецкий зібрав полишені трупи овець, затроїв і розкинув їх по лїсї. Успіх був незвичайний, бо вже 6 с. м. найдено в лїсї 30 нежавих вовків! Можна припускати, що два рази тільки вовків погибло наслїдком отроєня в дальших лїсах.

— **Пересиланє гроший до Америки.** Генеральний австрийский консуль в Ню-Йорку звертає увагу в урядовім обіжнику на непорозуміня, які виходять з невідповідного пересиланя гроший до Сполучених Держав. Именно перекази, виповнювані в Австриї, не доходять до адресата в ориґіналї, так що всякі дописки на купоні розминають ся з цїлию, бо адресат їх не перечитає. Консулят пр. одержує богато гроший, що-до котрих не знає, на що они призначені, бо на переписанім перекзі нема ніякої дописки. Тому лїпше, і так радить консулять, пересилати дрібні квоти в почтових значках, а більші в чеках і банкових переказах, очевидно в обох випадках рекомендованим листом, в котрім можна пояснити цїль посилки.

— **Пригоди на мори.** На скалистих берегах острова Статен коло рога Горн на полудневім кінци Америки розбив ся в часї бурі перед кількома місяцями американьский корабель „Prussia“. До кількох мінут морскі филї рознесли останки розбитого корабля на всї сторони, так що не було часу навіть на спущенє ратункових човнів. Частина залоги утонула, а решта в числї 7 осіб доплила до суші. Докучала їм страшенна студінь. Моряки позбирали останки корабля, викинені филями на берег, і розпалили огонь. Море викинуло також на берег ріжні средства поживи і знаряди. Моряки зладили собі хатчину і дожидали цїлим днями ратунку. Вкінци почало їм нестарати поживи. Грозила їм голодова смерть. Отже збудували з останків корабля лодь і виплинули на ній на повне море. По 40-годинній плавбі дістали ся до пустого острова „Новорічного“ і серед великого недостатку провели на нім 10 днів. Вкінци надплив корабель, що займав ся ловлею китів, і побачивши здалека давані нещастними недобитками знаки, забрав їх на свій поклад, а відтак відвіз до Плімавт.

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Цїна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всїх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Терноподи і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків).

— А чи они заїхали до Елизейскої палати? Він трохи змішав ся.

— Нї — відповів — об'їхали єї; але я гадаю, що поїхали туди тому, аби заїхати заднаю брамою.

— Алеж, друже, президента нема навіть в Парижи.

Єго лице знов роз'яснило ся.

— Я вже о тім думав. Але чи він не повинен був задля такої важної річи вернути? То чейже було єго проклятим обовязком і повинностию. Ну, але коли ви так кажете, то даймо тому спокій.

По тих досьвідах в політицї присьвятив ся Ціпке більше поміченям суспільного значіня. Одного дня сказав він менї з видом найбільшого обуреня, що аж тепер пізнав він, яке зіпсутє в Парижи. Именно бачив він в одній бічній улицї при „найсильнїйшім осьвітленю“ дїти женьского пола в коротких одежинах, з нагими ніжками і довгими кучерями, котрі очивидячки вели погане ремесло. Тьфу!

Я, Богу дякувати, міг єго успокоїти в тім напрямі і пояснив єму, що ті малі дїти в коротеньких одежинах то були понайбільше старші, досьвідні женщини в віцї від трицять до пятьдесять лїт, котрі умисно в той противний спосіб полювали на здитиннїлих вже старців, але що то не конче мусить бути доказом зіпсутя Парижа.

— Таких річий, друже, не стерпів би нїколи пан Лепін. Не увірите, як той директор поліциї дбає о добро Парижа. Нї, на улицях тут о много приличнїйше, як в неоднім великім містї. Але по далеких передмістях і темних кутах єсть і тут досить бідноти і злочину.

Мій приятель пійшов з лекшим серцем домів. Але не минуло двацять чотири годин, як знов дожив пригоди. З сльозами в очах прийшов смерком до мене, вивів мене на балькон і показав менї на найблизшім розї улицї брудну женщину, що мала одну дитину на руках, а двоє коло себе.

— Она голодна! — сказав правдивим гробовим голосом. — Коли я переходив, сказала цїлком тихо j'ai faim! (я голодна), а коли я спершу не зрозумів, ще раз голоснїйше і хрипким голосом j'ai faim! Мене мовби в серце укололо. Она не жебрала, навіть не простягнула руки. Лиш ті слова j'ai faim! Вірте менї, друже, она бачила лїпші часи. Я приглядав ся їй цїлу хвилю, давши їй милостиню і менї впало, що она не до кождого говорила. Видко встидала ся. Борола ся сама з собою. Або глядїла на лиця, чи в котрім не вичитає милосердия. Я дуже тїшу ся, що она мала до мене довіріє.

Чи мав я тому добрязї відобрати і то пересьвідченє і доказати єму, як скоро можна в Парижи придбати собі таке довіріє? Було би дуже легко дати єму почути то j'ai faim! в короткім часї у всїляких відмінах голосу: з уст беззубих старців, занедбаних дїтий, горівкою заносячих мужчин. В деяких годинах чатує майже на кождім розї улицї при бульварах Мальзербі Гавсмана аж до американьскої дїльницї, цїла громада жебраків. Она знає, що тут являють ся поліцийнти рідше, а руки щедрїйші. Жебраки вишукують собі своїх людий і хто часто ходить тою самою дорогою, скоро відучить ся милосердія. Я міг би був мому Ціпкому розповісти, що найбільша часть тих нужденних дїтий то наймлені дїти, аби нужду показати більшою. Єсть один шинок в західній сторонї Парижа, де такі інтереси полагоджує ся після уложених торгових цїн.

Але на що то єму зраджувати? Він аж надто мав, аби позбути ся одної або другої мрії; а коли єсть яка фальшива ідея сьвятою і ненарушимою, то ідея добродїйности. Лїпше дати негідному, як допустити, аби серце затвердло.

Тому полишив я Ціпкого в супокою; але побоюю ся, що він сам з себе прийшов на те, що єго обманено. Бо від двох днїв не показав ся. Чи то розчарованє мало би єго зробити задумчивим?

...З надвору роздає ся голос дзвінка. Чую єго сильний голос; говорить в найбільшім зденервованю. Ще заки увійшов до комнати, говорить до служницї, ще до того по французки:

— Oh, mademoiselle, quelle horreur.

Слава Богу, Ціпке дожив знов якоїсь пригоди!

Господарство, промисл і торговля.

— **Звіт** Товариства торговельно-промислового „Сокільский Базар“, стоварншеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за час від 1 липня до 30 вересня 1907.

З днем 1 липня с. р. обняло наше Товариство веденє склепу і торговельний рух представляє ся як слідує:

Товарів продано:

в липни за	1764·85 К
в серпни за	1814·37 К
в вересни за	3382·17 К
	6961·49 К

В минувшім році за той час спродано товарів за 4949·36 К — отже в сім році продано товарів о 2012·13 К більше як в першім кварталі минувшого року.

Загальний стан приходів до тепер:

За товари	6961·49 К
Вплачені уділи	2399·00 К
„ вписок	132·00 К
„ вкладки до ощадностий	9427·48 К
Разом	18919·97 К

В члени нашого Товариства вступили:

Вп. Андрей Алиськевич, ц. к. проф. з 1 уділом.

Вп. Роман Цеглиньский, ц. к. проф. з 1 уділом.

Вп. Сидір Винників, урядник „Днїстра“ з 1 уділом.

Вп. М. Венґжин, студент філ. з 1 уділом.

На 68 членів нашого Товариства припадає після званя:

Фінансових інституций: „Н. Торговля“, „Труд“, „Лемківский Банк“, „Народний Дім“ в Жовкві	4
Гуманітарні інституциї: „Просьвіта“, „Сокіл“ в Буску і в Стрию	3
Директорів Товариств	1
Сьвящеників	7
Адвокатів	1
Лікарів	2
Професорів	4
Урядників „Днїстра“	13
„ инш. фінанс. інст.	7
„ державних	7
„ автономічних	1
Промисловців і ремісників	6
Інжинірів	6
Редакторів	2
Ріжні	3
Разом	68

Уділ виносить 25 К, вписове 2 К.

Стопа процентова від вкладок 5%.

Дирекция.

— **Ціна збіжа у Львові дня** 10 жовтня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 11·60 до 11·80; жито 10·60 до 10·80: овес 6·80 до 7·—; ячмінь пашний 7·— до 7·50; ячмінь броварний 8·— до 8·50; ріпак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до варення 9·50 до 10·—; вика 0·— до 0·—; бобик 6·— до 6·20; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 75·—; конюшина біла 45·— до 55·—; конюшина шведска 65·— до 75·—; тимотка —·— до —·—.

Телеґрами.

Відень 12 жовтня. Як довідує ся ц. к. Бюро кореспонденцийне, єсть зовсім безосновна вість, котра в послідній часї появила ся кілька разів в часописях, мов би то в проєкті угодовім містило ся увільненє континґенту цукру у висоті 50.000 метричних сотнарів для Галичини від т. зв. „сіртакси“. Неправдивість того донесеня легко впрочім пізнати відразу вже із внутрішних причин, що іменно було би би то зовсім недопускаємим зробити лиш для одного краю коронного того рода виїмку із загальної норми.

Відень 12 жовтня. На вчерашнім засїданю ради громадскої під проводом бурмістра Люеґера ухвалено однодушно внесенє в справі будови шпиталю з нагоди 60-лїтного ювилею Цїсаря, коштом 10 міліонів корон.

Відень 12 жовтня. „Fremdenblatt“ доносить: Після вістий з Шенбруна, не наступила вчерашного дня нїяка зміна в стані здоровля Цїсаря. Цїсар також і вчера перед полуднем уділяв щоденних авдиенций і приймав обох ґен.-ад'ютантів Пара і Больфраса та шефа кабінетної канцеляриї Шїсля. По полудни приймив Цїсар гофмайстра кн. Монтенуово. Підчас тих принятій здержував ся Цїсар від говореня, обмежаючись лиш на приняте звітів. До більше менше 5 год. по полудни перебув Монарх в своїм кабінетї а відтак пішов на обід, підчас котрого мало мав апетиту. О 7 год. вечером прийшов проф. Найсер з прибочним лїкарем Керцлем на спільну візиту вечірну. Прояви катаральні не збільшили ся, а так само не настало підвисшенє температури; кашель зменшив ся а внаслїдок того субєктивний стан Цїсаря був також і вчера трохи лїпший. О звичайній годині ляг Монарх спочивати. В звичайнім способі житя настала лиш тота зміна, що відпали звичайні проходи в парку і Цїсар не виходить з комнати.

Лодзь 12 жовтня. На розї улиці Підлїсної і Паньскої напало на патрулю зложену з трох вояків кільканайцять узброєних людий і застрілили одного вояка а одного зранили. Надбігла друга кінна патруля на поміч. Напастники зранили двох вояків і пустились втїкати. В погони убили вояки двох напастників баґнетами а кількох зранили. На голос вистрілів настав на недалекій торговици переполох. В цїлім місті запанувала трівога.

Москва 12 жовтня. Помер тут редактор „Московских Вєдомостєй“ Ґрінґмут.

Петербург 12 жовтня. Перебуваючий тут анґлїйский ґенерал Френч возьме участь в вправах всего рода оружия петербурґскої залоги і відбуде наради зі всїма тутешними визначними войсковими. З добре поінформованої сторони зачувати, що межи ґен. Френчем яко знатоком відносин в Індиї а тутешними властями відбувають ся конференциї в справах середної Азиї. Розходить ся мабуть о приготовленє з'їзду межи королем Едвардом а царем Николаєм. Вчера прибув тут також францускиий ґенерал Де Лянн і відбуде нараду з шефом росийского ґенерального штабу Паліцином. Тутешна праса мовчить о побутї Френча і Де Лянна.

— **Конкурс.** Задля уділеня одноразової стипендиї в сумі 2000 корон, зложених в касї підписаного Товариства Вп. п. Константином Володковичом, розписує ся отсим конкурс: 1. О сю стипендию може убігати ся молодець більше, нїж середних спосібностий, який скінчивши студиї в однїм з унїверситетів у Львові, в Кракові, або в Чернівцях, з похвальними сьвідоцтвами праць семинарийних, або в лябораториях, як рівнож зі степенем докторским, або також політехнїку у Львові з сьвідоцтвами похвально зложених обох іспитів державних, хоче виїхати за границю для дальшого образованя в науках, а засобів на се не посїдає. Та стипендия виплачує ся чвертьрічно, або піврічно з гори. — 2. Всїлякі напрями знаня увзгляднюють ся і стипендия може бути уділена таксамо лїкарям, інжинїрам, як рівнож образуючим ся на поли історії, ґеоґрафії, фільософії, наук природних і математичних, права і фільософії. — 3. Уділена стипендия має характер позички, а не жертви. Поруку єї звороту становить реверс, місячний приреченє позичаючого, що зверне сю стипендию, або одноразово або частями, коли єму средства на се позволять. — 4. Побут за границею того, що отримає стипендию, не може в нїякім случаю сягати поза два роки. По першім році молодець, бажаючий отримати сю стипендию опять, єсть обовязаний прислати до Виділу Руского Товариства педаґоґічного звіт зі своїх чинностий наукових, як рівнож відповідні сьвідоцтва або управителя закладу, або ученого, що під єго проводом науково працював за границею, або також видану друком працю наукову. — 5. Стипендия може бути здержана по піврощі, наколи Виділ Руского Товариства педаґоґічного переконає ся, що побираючий стипендию марнує час і не робить вимаганих в науці поступів. — 6. По повороті до краю і зложеню доказів відбутих за границею студий може єму бути уділена одноразова підмога в цїли отриманя посади або державної, або приватної, але підмога не повинна виносити більше тисячки корон. — 7. О сю стипендию можуть старати ся виключно Русини, родом з Галичини, або Буковини, греко-католицкого обряду, нежонаті, сьвідомі добре мови нїмецкої або францускої. Доказом знаня дотичної мови має бути сьвідоцтво з колльоквії, зложеної у професора сеї мови, або праця семинарийна, або також иньша публикация наукова в сій мові предложена, або вкінци студиї, по части відбуті в якім унїверситетї нїмецкім. — 8. Стипендию завідує Виділ Руского Товариства педаґоґічного у Львові і надає еї комітет, зложений з трех членів, іменно: Александра Барвіньского, Богдана Лепкого і др. Кирила Студиньского. — 9. Поданє о узисканє сеї стипендиї внести належить до Головного Виділу Руского Товариства педаґоґічного у Львові, ул. Сикстуска ч. 47, найдальше до 15. падолиста 1907 р. і долучити до него метрику і вимагані конкурсом сьвідоцтва. — Головний Виділ Руского Товариства педаґоґічного: *о. Іван Чапельский,* голова. *Др. Остап Макарушка,* секретар.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).